

Uagtet Underkonti a—d. og f. vare forhøiede ved Bevillingen for Regnskabsaaret, var Stigningen ved a. e. og f. dog endnu større end antaget. Den samlede Udgift ved disse Underkonti var nemlig 19 956 Kr. 29 Ø. større end Overflaget, skjøndt dette var 20 100 Kr. større end det for 1881—82. Derimod viste Forhøielsen af Overflagene for Underkonti b. og d. med henholdsvis 2 000 Kr. og 4 000 Kr. sig tilstræffelig. Efter at Loven af 20de November 1876 er traadt i Kraft, er den samlede Udgift, som dengang var 261 989 Kr. 94 Ø., stegen med 163 757 Kr. 31 Ø. I Anmærkningerne til Finantslovsforslaget for 1884—85 ere de paagjældende Overflag da ogsaa yderligere forhøiede.

Som det ses, er Høiesteretsdommen af 23de Januar 1883 tagen til Følge, uden at der er søgt Bevilling dertil. Da en saadan ikke bør undværes, og da det tilsvarende Beløb for 1884—85 er bevilget med Finantsloven for dette Aar, indstilles Udgiften for 1882—83, 22 601 Kr. 13 Ø. til at passere."

Udvalgets Flertal (Suel, Kayser, Møller og Rump) kan ikke tiltræde denne Indstilling. Det har hidtil ingenlunde været Praxis ved Beslutningerne med Hensyn til Statsregnskaberne at tage Forbehold angaaende en Udgift, der medfører en Overskridelse af en Konto, under hvilken den hører hjemme, alene fordi der mulig kunde have været Anledning for Regjeringen til at søge Merudgiften optagen paa Tillægsbevillingsloven, uden at dette imidlertid er sket. Statsrevisionen har heller ikke som almindelig Regel anset denne Grund for tilstræffelig til derpaa at bygge en Indstilling om et Forbehold. Exempler i saa Henseende kunne med Lethed findes i selve den foreliggende Betænkning; saaledes S. 11, hvor det under § 2. II. B. 1. c. Tilberedning af Biprodukter, med Hensyn til en Overskridelse af 499 Kr. 14 Ø. hedder: „Efter den givne Forklaring findes ikke Anledning til nogen Indstilling, uagtet Overskridelsen burde have været opført paa Tillægsbevillingsforslaget“; S. 59, hvor det under § 6. I. Udgift A. 2. f. Rejsepenge, hedder: „Da Merudgiften 1741 Kr. 43 Ø. maa tilskrives Optagelsen af nye Jernbanepostrouter, skal man indskrænke sig til at bemærke, at dette formentlig burde være forudset ved Budgettets Affattelse eller Bevilling søgt ved Tillægsbevillingsforslaget“; Indstilling gjøres dog ikke; S. 63, hvor det under samme Konto B. 2. a. 1. med Hensyn til en Overskridelse af 20 778 Kr. 71 Ø. til ordinær Istandsættelse og Vedligeholdelse af de til Postdampskibsarten benyttede Skibe med Maskiner og Inventarium, ligeledes uden at der gjøres nogen Indstilling, hedder: „Den betydelige Overskridelse burde formentlig have været søgt dækket ved Tillægsbevilling“; S. 111, hvor det under § 19. I. E. med Hensyn til en Merudgift af 600 Kr., der udgjør det en Borgmester for Finantsaaret tilkommende Alderstillæg ifølge en Høiesteretsdom, hedder: „Denne Merudgift burde vistnok have været opført paa Tillægsbevillingsforslaget“, uden at dertil knyttes nogen Indstilling. I det foreliggende Tilfælde er Statsrevisionen heller ikke ganske konsekvent. Burde der for den heromhandlede Udgift, uanset „den givne Forklaring“, ifølge hvilken Beløbet utvivlsomt har maattet udbetales, være søgt Bevilling, burde det Samme være sket for de ovennævnte paa Underkonti a. e. og f. fremkomne Overskridelser af henholdsvis 11 376 Kr. 33 Ø., 8052 Kr. 35 Ø. og 527 Kr. 61 Ø., og Indstillingen altsaa have angaaet samtlige Merudgifter. At en saadan Indstilling ikke er fremkommen, er iøvrigt ganske i sin Orden, da samtlige Udgifter ere afholdte efter Lovgivningens Bydende, hvorfor en Beslutning om, at de passere, vilde være en ren Formalisme.

Mindretallet (Dam) finder tilstræffelig Grund til at fastholde Statsrevisorernes Indstilling allerede deri, at der her er Tale om en betydelig Udbetaling efter Høiesteretsdom, hvor det formentlig er af særlig Interesse at fastholde Finantslovens Karakter af et udtømmende Overflag over samtlige Udgifter.

De af Flertallet anførte Exempler vise Sitet herimod, de ere kun Anvendelser af den almindelige Praxis, at mindre Overskridelser af bevilgede Konti kunne passere uden